

tiden, hvor denne er for lang, kan da, som Forholdene ere, kun naas ved Syerskernes egen Medvirkning, ved Oplysning og Organisation.

Løn og Helbred.

Ogsaa mellem Arbejdslønnens Størrelse og Sundhedstilstanden er der en bestemt Forbindelse, som Tabel I udviser. Af Syersker med en Aarsindtægt af over 700 Kr. har Halvdelen godt Helbred, med 700—500 Kr. saavel Halvdelen (8 af 15), med 500—400 Kr. ligeledes (12 af 23) — saa vidt er altsaa Forholdet konstant. Lønningsklassen 4—300 giver endnu omtrent samme Resultat — 14 af 29, altsaa næsten Halvdelen har godt Helbred. Men ved Tallet 300 sker Vendingen. Mellem 300 og 200 have knap en Femtedel (5 af 26), fra 200 nedad mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ (6 af 21) godt Helbred. Naar den nederste Lønningssats staar lidt bedre end den næstnederste, da er Grunden vistnok den, at der her er et større Antal, der har anden Indtægt — navnlig Mandens Løn. Men ses der paa Personer med „daarligt Helbred,“ da er der størst Antal af disse i nederste Lønningsklasse. I alle Lønningsklasserne over 300 Kr er „godt Helbred,“ den talrigste Klasse, imellem 300 og 200 er „mindre godt Helbred,“ men fra 200 nedad er „daarligt Helbred“ den talrigste af de 3 Klasser. Men den Indflydelse, Lønnens Størrelse øver paa Helbredet, er efter Tabellens Tal ikke saa stor som den, der bevirkes af Arbejdstidens Længde. Forøvrigt er vel ogsaa i adskillige Tilfælde Lønnens Ringhed en Følge af daarligt Helbred og deraf følgende ringere Arbejdsevne.

Der er kun en Klasse Syersker, hvis Helbredstilstand ikke synes at svare til de gode Lønningsforhold og den korte Arbejdstid. Det er Dameskræderinder i Familier, af hvilke Flertallet ikke har „godt“, men „mindre godt“ Helbred.

Hvad der her er meddelt, støtter sig udelukkende paa Syerskernes egne Forklaringer og omfatter kun en Del af de Oplysninger, de udfyldte Skemaer indeholde.

Poul Sveistrup.